

μα εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν τιμὴν, εἰς τὴν σεμνότη-
 ταν, καὶ σύνταμως, εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. Πί-
 στικὸς δὲ ἀπρεπὲς εἶναι τὸ ἀτόμφορον καὶ ἀ-
 γάρμωστον εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ θεῖου ἢ
 θεῖνος ἀνθρώπου. Ἄπρεπὲς εἶναι, παραδείγ-
 ματος χάριν, εἰς τὸν πλούσιον νὰ δείχῃ ὑ-
 πέρμετρον λύπην διὰ μικρὰν ἀποβολήν· ἀπρε-
 πὲς εἰς τὸν ὅστις ἐγεννήθη καὶ ἀπετράφη ἀπὸ
 γονεῖς ἐπισήμους, νὰ συντροφεύῃ κακοήθεις ἀν-
 θρώπους· εἰς τὸν νεόπλουτον, νὰ ζητῇ τίτλους
 ἀξιομάτων· εἰς τὸν πολιτικὸν ἄρχοντα, νὰ
 φαίνεται μεθύων, κ. τ. λ. Ὁ φρόνιμος δὲν
 χρειάζεται βέβαια παρὰ ὀλίγην προσοχήν διὰ
 νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὰ ἀπρεπῆ, οὔτε διὰ λόγου,
 οὔτε διὰ πράξεως.

Ἄπελπισία.

Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἀνησυχία ψυχῆς φέ-
 ρουσα τὸν ἄνθρωπον εἰς πράξεις βιαίας κατ' ἐ-
 αυτοῦ, ὡς τὸ νὰ γίνεταί· αὐτόχειρ, ἢ νὰ κάμ-
 νῃ ἐπιχειρήσεις τολμηράς, διότι δὲν ἐμπορεῖ
 νὰ ἀπολάβῃ τὸ ποθούμενον καλόν, ἢ νὰ ἀ-
 ποφύγῃ τὸ μισούμενον κακόν. Τὸ πάθος τοῦ-
 το μᾶς καταστρέφει, ὡς λέγει εἰς τῶν νεωτέ-
 ρων

ρων ἡθικολόγων (1), ὁμοίους μὲ τὰ παιδι-
 ρια, τὰ ὁποῖα, ὅταν τοὺς πάρης καιὲν ἀπὸ
 τὰ παίγνιά των, πεισματόνουν, καὶ ρίπτου-
 τὰ ἄλλα εἰς τὸ πῦρ. Παιδαριώδης βέβαια ἀ-
 δυναμία εἶναι, μᾶλλον δὲ μαρτία, τὰ ἀναισθη-
 τῶμεν εἰς τὰ παρόντα ἀγαθὰ, διότι δὲν ἐμ-
 ποροῦμεν ν' ἀπολάυσωμεν τὸ ὁποῖον δὲν ἔχο-
 μεν· καὶ ρίπτωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς προφα-
 νεῖς κινδύνους διὰ τὸν ὑποκοούμενον· καὶ κινδυ-
 νέωμεν τὸ ὅλον, διὰ καὶ σώσωμεν τὸ μέρος·
 καὶ καὶ καταστρέφωμεν τὴν ζωὴν μας, διὰ καὶ
 μὴν ὑποταχθῶμεν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύ-
 σεως. Ὁ φρόνιμος καὶ γενναϊόφρων δὲν ἀπελ-
 πίζεται ποτέ· μεταχειρίζεται ὅλους τοὺς τι-
 μίους τρόπους διὰ ν' ἀπολάβῃ τὸ κοθούμενον
 καλὸν, ἢ καὶ ἀποφύγῃ τὸ μισούμενον κα-
 κὸν, καὶ δὲν προκρίνει τὸν θάνατον παρὰ
 μόνον ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, ὅχι ὡς ἀπηλπισμένος,
 ἀλλ' ὡς πιστὸς καὶ γενναῖος δορυφόρος αὐτῆς.
 Ὅταν ὁ Κλεομένης ἐπήγαινε εἰς τὴν Αἴγυπτον
 καὶ λάβῃ βοήθειαν ἀπὸ τοῦ Πτολεμαῖου κατὰ
 τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ ὅλης τῆς

Ἑλ-

(1) Charcon.

ΜΕΡΟΣ Β'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. 272

Ἑλλάδας, εἰς τὴν ἀκαταύρατον Οὐρανίαν ἀ-
σεμμάζομαι, ἦλθε κατ' ἰδίαν καὶ τὸν ἐσσημα-
δουετὰ Ἰασησιωθῶσιν αὐτόχειρες, λέγων· „ Ἄ-
„ φήσαμεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ἑνόςζον θάνατον
„ εἰς τὴν μάχην, ἐνῶ μάλιστα μᾶς ἦκουσαν
„ ὅλοι νὰ λέγωμεν ὅτι ὁ Ἀντίγοτος δὲν θέλει
„ περάσειν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Σπαρ-
„ τιατῶν, εἰμὴ νεκρόν· μᾶς μένει ὅμως τώρα
„ ἄλλος θάνατος δεύτερος ἐκείνου κατὰ τὴν ὁ-
„ ξαν καὶ ἀρετήν. Ποῦ πλέομεν ἀστόχαστα,
„ καὶ φεύγοντες τὸν πλησίον τοῦτον θάνατον,
„ ζητοῦμεν τὸν μακρυνόν; Ἄν δὲν εἶναι ἀτιμον
„ εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους νὰ γένω-
„ σι δούλοι εἰς τοὺς ἀπὸ Φίλιππον καὶ Ἀλέ-
„ ξανδρον καταγομέτους, θέλομεν ἀποφύγειν
„ μακρὸν πλοῦν, παραδοθῆντες εἰς τὸν Ἀντί-
„ γονον, ὅς τις πρέπει νὰ διαφέρει ἀπὸ τὸν
„ Πτολεμαῖον, ὅσον καὶ οἱ Μακεδόνες ἀπὸ τῆς
„ Αἰγυπτίου. Ἐὰν ὅμως δὲν καταδεχόμεθα
„ νὰ μᾶς ἐξουσιάζωσιν οἱ νικηταί, διὰ τί ὑ-
„ πάγομεν νὰ παραδοθῶμεν εἰς τὸν ὅς τις δὲν
„ μᾶς ἐνίκησε, διὰ νὰ κέωμεν διπλοῦν σφάλ-
„ μα, φεύγοντες τὸν Ἀντίγονον καὶ κολακεύου-
„ τες τὸν Πτολεμαῖον; ἢ θέλομεν εἰπεῖν ὅτι

„ πηγαίνομεν εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ τὴν μητέ-
 „ ρα; καλὸν θέαμα θέλει εἶσθαι καὶ λαρι-
 „ πρὸν εἰς αὐτὴν καὶ δείχνη εἰς τὰς γυναῖκας
 „ τοῦ Πτολεμαίου τὸν υἱὸν τῆς φυγάδα καὶ
 „ αἰχμάλωτον ἀπὸ βασιλέα. Ἔως ἔχομεν ἀπό-
 „ μη τὰ ξίφη μας καὶ βλέπομεν τὴν γῆν τῆς
 „ πατρίδος, δὲν ἐλευθερόνομεν τὸν ἑαυτὸν μας
 „ ἀπὸ τὴν παροῦσαν τύχην, ὥστε καὶ ἀπολογη-
 „ θῶμεν οὕτω πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς Σπάρτης
 „ κειτομένους συμπατριώτας εἰς τὴν Σελλα-
 „ σίαν; ἀλλὰ θέλομεν κάθισθαι εἰς τὴν Αἴ-
 „ γυπτον, ἐρωτῶντες ποῖον ἄφησε Σατράπη
 „ τῆς Λακεδαιμόνος ὁ Ἀντίγονος; Εἰς τοὺς
 „ λόγους τούτους, μὲ ὅλον ὅτι ἐφαίνοντο παθητι-
 „ κοὶ καὶ ἰσχυροὶ, ὁ Κλεομένης ὅμως „ Ἄναν-
 „ ὄρε, τὸν εἶπε, τὸ πλέον εὐκόλον ἀπὸ τὰ
 „ ἀνθρώπινα καὶ πρόχειρον ζητῶν, τὴν αὐτο-
 „ χειρίαν, φαντάζεσαι ὅτι εἶσαι ἀνδρεῖος, ἐνῶ
 „ φεύγεις φυγὴν ἀτιμοτέραν τῆς πρώτης. Καὶ
 „ ἄλλοι καλῆτεροι ἀπὸ ἡμᾶς ὑπεχάρισαν εἰς
 „ τοὺς ἐχθρούς, ἢ ἀπὸ τύχην πονηρὰν κατα-
 „ τρεχόμενοι, ἢ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων
 „ βιαζόμενοι ὅς τις ὅμως ἀποκάμνει εἰς τοὺς
 „ κόπρους καὶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας, ἢ εἰς τὰς
 „ δό-

ΜΕΡΟΣ Β'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. 339

„ Δόξας καὶ εἰς τοὺς φόβους τῶν ἀνθρώπων,
 „ οὗτος νικᾷται ἀπὸ τῆν ἰδίαν αὐτῆ χαυνότητα.
 „ Ὁ ἐκέστος θάνατος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπο-
 „ φυγὴ πράξεων, ἀλλὰ πράξις· διότι εἶναι αἰ-
 „ χρὸν νὰ ζῶμεν ἢ νὰ ἀποθνήσκωμεν διὰ μόνον
 „ τὸν ἑαυτὸν μας, εἰς τὸ ὁποῖον σὺ τείρα μὲ πα-
 „ ρακινεῖς, σπουδάζων νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὰ
 „ παρόντα, χωρὶς νὰ κατορθώσης ἄλλο κατὲν ἐν-
 „ δοξον ἢ χρήσιμον. Ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι δὲν
 „ εἶναι ἄξιον, οὔτε σὺ, οὔτ' ἐγὼ, νὰ ἀφήσωμεν
 „ τὰς ἀγαθὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐλπίδας· ὅπερ
 „ ὅμως ἐκεῖναι ἠθέλαν μᾶς ἀφήσειν, εὐκόλον εἶ-
 „ ναι, ὅταν θέλωμεν, ἢ ἀποθάνωμεν“. Οὕτω
 λοιπὸν τὸ μόνον θεραπευτικὸν εἰς τοῖον μέγα
 πάθος εἶναι νὰ κρατώμεθα πάντοτε εἰς τὴν
 ἀσφαλῆ ἄγκυραν τοῦ λογικοῦ, τὸ ὁποῖον μᾶς
 φωνάζει, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζώμε-
 θα· ὅτι ἢ πλέον δυστυχῆς κατάστασις τοῦ
 ἀνθρώπου ἐμπορεῖ νὰ ἀνορθωθῆ· ὅτι ἢ δυστυ-
 χία, ὡς καὶ ἢ εὐτυχία, ὑπόκειται εἰς μετα-
 βολάς· ὅτι δυστυχία τῶντι εἶναι μόνη ἢ κα-
 κία, ὡς καὶ εὐτυχία, μόνη ἢ ἀρετὴ, τὰ δὲ
 ἄλλα πάντα γίνονται καὶ ἀπογίνονται.

Ἐδῶ, φίλοι Ἀκροαταί, τελειοῦται ἡ Ἡθι-
κη.

κή. Εἰς τὸ πρῶτον Μέρος τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἀπεδείχθη γενικῶς ὅτι ἡ ἀρετὴ διαφέρει ἀπὸ τῆν κακίαν οὐσιασῶς, ἀλλ' ὄχι κατὰ τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων· ὅτι ὁ ὀρθὸς λόγος, σύμφωνα μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ ἀσφαλὴς κανὼν, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποτάσσωμεν ὅλας μας τὰς ἠθικὰς πράξεις· ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἔχει χρέη εἰς Θεόν, εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους· ὅτι ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου στέκει εἰς τὴν μετὰ λόγου πράξιν τῆς ἀρετῆς, καὶ ὅτι μετὰ θάνατον εἶναι κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις τῶν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην πραττομένων. Εἰς τὸ δεύτερον Μέρος ἀπεδείχθη μερικῶς, ποῖα εἶναι τὰ εἰς Θεόν χρέη τοῦ ἀνθρώπου, ποῖα τὰ εἰς ἑαυτὸν, καὶ τέλος πάντων, θεωροῦντες τὸν ἄνθρωπον ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ κατὰ μέρος πολιτικοῦ σώματος, μετὰ τὸ ὁποῖον συζῆ, ἀπεδείξαμεν ποίας ἀρετᾶς χρεωστεῖ νὰ ἐκπληροῖ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν κακίαν, τῆς ὁποίας καὶ ἐπεριγράψαμεν τινὰ εἶδη, τὰ πλέον μισητὰ, γελοῖα καὶ ἐπιμήδυνα. Καρεὶς δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἰπῆ ὅτι δὲν

ΜΕΡΟΣ Β'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. 541

ἔκκεσεν ἀριετὰ καὶ τὸν κατασθέντων εὐτυχῶν, ἐν-
 τιμον, καὶ εἰς Θεὸν καὶ εἰς ἀνθρώπους ἀριστὸν,
 εἰς δὲ καὶ τὰ φυλάττη. Χωρὶς βέβαια τὴν εἰς
 τὰ καλὰ θέλησιν καὶ κλίσιν, αἱ πλέον εὐτε-
 ταμένα ὀμιλῖαι τῆς ἡθικῆς, αἱ πλέον ἰσχυ-
 ρότεραι ἀποδείξεις καὶ παραδείγματα, μένου
 ἀτελεσφόρητοι καὶ ξηραὶ μόνον ἰδέαι. Ἀλλὰ
 τίς ἢ ὠφέλεια καὶ τῶν ἄλλων μαθήσεων, ἐν
 ᾧ ἄνθρωπος δὲν ἐκπληροῖ τὰ ἡθικὰ χρέη του;
 Πῶς ἐμπορεῖ καὶ τιμᾶται ὁ ἀχρεῖος, καὶ ἐν
 περιλαμβάνῃ εἰς τὸν ἑαυτόντου πᾶσαν τὴν ἀν-
 θρωπίνην σοφίαν; Τότε μάλιστα καταστένεται
 πλέον ἀτιμὸς καὶ μισητὸς, ὅταν τὴν παιδείαν
 τὴν ἀχώριστον ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, αὐτὸς τὴν ἔχη
 ἐνωμένην μετὰ τὴν κακίαν. Ὁ πάνσοφος Θεὸς
 εἶναι καὶ πανάγαθος· ὁ σοφὸς ἄνθρωπος πρέ-
 πει καὶ ἦναι καὶ ἀγαθός. Οὕτω καταστένεται
 ἀληθῆς εἰκὼν, καὶ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ, μετέ-
 χων καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγαθότητός του.
 Ἀλλ' ὁ ἀχρεῖος ἐμπορεῖ τάχα καὶ φαντασθῆ ὅ-
 τι διὰ τὸν πλοῦτον, ἢ διὰ τὴν ἀξίαν καὶ πο-
 λιτικὴν του δύναμιν, δὲν ἔχει χρεῖαν τοὺς ἀν-
 θρώπους, καὶ ἐμπορεῖ καὶ ζῆσθ εὐτυχῆς κατὰ
 τὸ σύστημα τῆς κακίας του; Τοῦτο ὅμως τὸ
 σύ-

σύστημα είναι ψευδές, δὲν ἐμπορεῖ νὰ βαστά-
 ξη, καὶ οὐδ' ἐνόσω διαρκεῖ, ἐμπορεῖ ποτέ νὰ
 προξενήσῃ ἀληθινὴν εὐτυχίαν. Εἶναι ψευδές,
 διότι ἡ ἀνθρώπινη φύσις, ὅσον καὶ ἂν ᾖναι ἡ
 θέλησίς τοῦ ἀνθρώπου διεφθαρμένη, δὲν πεί-
 θεται ὅτι ἡ εὐδαιμονία εἶναι δικαιοσύνη, ὅτι ἡ
 κακία εἶναι ἀρετή. Ἐνόσω ἔχει ὀφθαλμούς,
 πῶς ἐμπορεῖ νὰ ὁμολογήσῃ ἐσωτερικῶς ὅτι τὸ
 σκότος εἶναι φῶς; Οὕτω λοιπὸν καὶ ἐνόσω ἔ-
 χει λογικὸν, ὅσον καὶ ἂν τὸ πολεμῆ μὲ πα-
 ράλογα ἐπιχειρήματα, θέλει τοῦ φωνάζειν ἐ-
 σωτερικῶς ἢ "Ἡμαρτες, ἀνθρώπε, ἔκλεψες, ἐ-
 φόνευσες, ἠδίκησες". Ποῦ λοιπὸν εὐτυχία,
 ὅταν ἔχη τοιοῦτον φοβερὸν ἔλεγχον, τὸν ὁποῖον
 δὲν ἐμπορεῖ νὰ κατασιγάσῃ, οὐδὲ νὰ ἐξορίσῃ;
 σιμὰ εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦτον τῆς λογικῆς φύ-
 σεως, εἶναι καὶ οἱ φυσικοὶ καὶ πολιτικοὶ Νό-
 μοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν ἀμέσως τιμωρίαν
 εἰς τὸν παραβάτην. Ὁ ἄσωτος βέβαια δὲν ἐμ-
 πορεῖ νὰ ὑγιαίνη, ἀλλ' εὐθύς ὅλον τὸ σύστημα
 τῶν φυσικῶν δυνάμεων ἐπιδικεῖται τὰς παραλό-
 γους ὀρέξεις του ὁ φονεὺς, ὁ κλέπτης, κ. τ. λ.
 στυλιτεύεται καὶ τιμωρεῖται. Ποῖα λοιπὸν ἡ
 εὐτυχία τῆς συστήματος τῆς κακίας; Ὁ πλου-

τος

ΜΕΡΟΣ Β'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. 545

τες δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὄργανον· ὅταν τις τὸν μεταχειρίζεται εἰς ἐπιτέλεσιν τῶν παραλο-
γημάτων θελήσεων τῆς κακίας, ἐπειδὴ αἱ ἐπι-
τελέσεις αὐταὶ ἐπιφέρουν ἀναγκασίως τιμωρίαν
καὶ νοῦς καὶ σώματος, καμμίαν λοιπὸν εὐτυ-
χίαν δὲν ἐμπορεῖ νὰ προξενήσῃ οὐδὲ ὁ πλου-
τος, γινόμενος ὄργανον τῆς κακίας. Τέλος πάν-
των, ἡ πολιτικὴ ἐξουσία καὶ δύναμις, τὸ τε-
λευταῖον τοῦτο ὑποστήριγμα τοῦ συστήματος
τῆς κακίας, κλονεῖται ἀκαταπαύστως, ἔχει
μυρίους ἐπιβούλους, ὑποψίας, φόβους, ἀνησυ-
χίας, καὶ τώρα ἢ ὕστερον πίπτει πτώμα ἐ-
λευθέρων. Ἰδέτε τὴν Ἱστορίαν· πᾶσα σελὶς εἶ-
ναι τρομερὰ εἰκὼν τῆς δυστυχίας τῶν κακῶν
ἀνθρώπων. Παρατηρήσατε, ἀκροαταί, καὶ τὰς
νῦν ζῶντας, εἰσχωρήσατε ὅπου ἔχει τὴν ἔ-
δραν τῆς ἢ εὐτυχίας ἢ ἢ δυστυχίας, εἰς τὴν καρ-
δίαν λέγω καὶ εἰς τὸν νοῦν, καὶ δὲν θέλετε
εὑρεῖν εὐτυχῆ κανένα κακὸν ἄνθρωπον.

Σὺ λοιπὸν, Ἀρετὴ, σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀσ-
φαλὴς θεσαυρὸς εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς πα-
ρούσης ζωῆς· σὺ εἶσαι ἡ αὐτὴ πάντοτε καὶ
διὰ πάντα ἄνθρωπον· εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς εὐ-
τυχίας, ὡς καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν συμφορῶν,

ὁ

σὺ ἐμπνέεις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐραστῶν σου
 εἰρήνην ἀτάραχον. Εἰς ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς
 ζωῆς εἶσαι ἀνεξάντλητος πηγὴ ἡδονῶν· ἐνθαρ-
 ρύνεις τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ μὴ ἐκπληροῦν τὰ
 χρέη του χωρὶς κόπον ἢ ἀγανάκτησιν· ἐπιτα-
 χύνεις τὴν πρόοδον τῶν καλῶν· λαμπρύνεις
 τὸν νοῦν εἰς τὴν εὔρεσιν τῆς ἀληθείας· μὲν
 τὴν παρούσάν σου ἀποσοβεῖς τὴν ἀνησυχίαν,
 τὸ μῖση, τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως, καὶ
 ὅλα τὰ πένθη, ὅσα ἐμποροῦν μὴ ταραξῶσι
 τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ σοῦ τὸ πᾶν
 τοῦ παραστέρηται πάντοτε ἀρεστὸν, μεγαλο-
 πρεπές καὶ ἄξιον τῶν πανσόφου καὶ παραγά-
 ρων χειρῶν τοῦ Δημιουργοῦ· διὰ σοῦ εὕρισκει
 πανταχοῦ βεβαίαν τὴν εὐτυχίαν του· διὰ σοῦ
 παιδεύεται καὶ ἐγείρεται μὲ ψυχὴν γαληνιώσαν,
 καὶ μὲ νοῦν ἀτάραχον. Σὺ λοιπὸν, ἀθάνατε
 Θυγάτηρ ἀθανάτου Πατρός, σὺ ἐδήγησον καὶ
 ταύτην τὴν Νεότητα εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς,
 καὶ κατάστησέ την ἔντιμον καὶ ὠφέλιμον εἰς
 γονεῖς, εἰς πατρίδα, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑ-

ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

Μ Ε Ρ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο Ν .

ΚΕΦ. Α'. Ὅτι πρώτη ἀρχὴ τῆς ἡθικότητος ὁ Θεός.	Σελ. 6
Ὅτι δευτέρα ἀρχὴ τὸ Λογικόν.	9
Πηγαιὶ τῆς ἡθικῆς ἀπάτης καὶ ἀληθείας.	10
ΚΕΦ. Β'. Φυσικὴ καὶ ἐσιώδης διαφορά τῶν ἀνθρώπων ἡθικῶν πράξεων.	20
Περὶ τοῦ ὀρθοῦ Λόγου.	31
ΚΕΦ. Γ'. Περὶ Ἀρετῆς.	36
ΚΕΦ. Δ'. Περὶ τοῦ Φυσικοῦ Νόμου.	39
Περὶ τοῦ Θείου Νόμου.	41
Περὶ τοῦ Αἰωνίου Νόμου.	42
Περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ.	44
Περὶ τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου.	44
ΚΕΦ.	

Μ Ε Ρ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν .

ΚΕΦ. Α΄.	Περὶ τῶν εἰς Θεὸν Χρεῶν τοῦ ἀνθρώπου .	Σελ. 136
ΚΕΦ. Β΄.	Περὶ τῶν Θεῶν Τελειότητων .	141
ΚΕΦ. Γ΄.	Περὶ Ὁρησκείας καὶ Λατρείας Θεῶ .	143
ΚΕΦ. Δ΄.	Περὶ τῶν εἰς ἑαυτὸν Χρεῶν τοῦ ἀνθρώπου .	150
ΚΕΦ. Ε΄.	Περὶ τῶν εἰς ἑαυτὸν πρώτε Χρέες τοῦ ἀνθρώπου .	159
ΚΕΦ. ΣΤ΄.	Περὶ τῶν προσωπικῶν ἀρετῶν .	163
	Εὐσέβεια .	163
	Ἐπιμέλεια τοῦ σώματος .	167
	Φροντὶς τῶν ὑπαρχόντων .	179
	Υπόληψις .	185
	Ματριοφροσύνη .	187
	Ἀταραξία ψυχῆς .	192
	Σταθερότης .	195
	Μεγαλοψυχία .	197
	Ἀνδρία .	202
	Φρόνησις .	203
ΚΕΦ. Ζ΄.	Περὶ τῶν εἰς τὰς ἄλλους ἀνθρώπους Χρεῶν τοῦ ἀνθρώπου .	207

ΚΕΦ.

ΚΕΦ. α'. Περὶ τῆς ἀνδρωπίνης Κοινωνίας, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολιτικοῦ Δικαιώματος.	Σελ. 200
ΚΕΦ. β'. Περὶ Δικαιωμάτων.	232
ΚΕΦ. γ'. Περὶ τῶν Χρεῶν τῶν κυριωτέρων τάξεων τῆς πολιτικοῦ Συστήματος.	235
Χρέη τῶν Ἰεραμένων.	235
Χρέη τῶν Ἰππικῶν.	237
Χρέη τῶν Πλουσίων.	238
Χρέη τῶν Πτωχῶν.	342
ΚΕΦ. δα'. Χρέη εἰς τοὺς ἄλλους.	247
Δικαιοσύνη.	247
Γενναιότης.	251
Φιλανθρωπία.	252
Ἀγαθότης.	255
Ἀδικηθροία.	256
Ἀφιλονεικία.	257
Εὐλιπεία.	258
Πίστις.	259
Ἀγαθοποιία.	260
Εὐγνωμοσύνη.	264
Ἐλευθεριότης.	268
Θιλία.	269
Ὀμιλητικότης.	275
	Πα-